

Březová kůra

měsíčník skautsko-woodcrafterského oddílu TROJKA SHAWNEE ZÁBŘEH

číslo 162 / 15. ročník

Dvojice mladších bojovníků Lišák a Grizly loupou brambory na oběd před sněmem konaným 22. května 2004 na Oišanských horách.

V tomto čísle najdete vše důležité, co se v oddíle Trojka Shawnee událo v měsíci květnu roku 2004.

Úvodem

Předposlední letošní číslo právě vyšlo, ještě je teplé. Tábor se blíží a vy se určitě těšíte na školní výlety, vysvědčení, volno, prázdniny, koupání, brigády na klubovně a vůbec všechno, co k létu patří. Příští číslo obdržíte až na táboře, takže se těšte.

Jen neusněte na vavřínech a pokuste se z posledních sil zabrat ve škole, ale i v oddíle. Napište poslední letošní příspěvky do Kůry, pokuste se něco udělat pro posun v tabulce bodování, chystejte se na tábor, ale hlavně si nezapomeňte taky trochu užívat.

Opět platí co jsem psal minule, a ještě více. Dva dny po uzávěrce jsem neměl spoustu příspěvků. Bohužel zejména od starších bojovníků. Proto upozorňuji že v příštím čísle budou všichni, kdo nedodali svoje příspěvky rádně a včas pěkně zdůrazněni.

Tato kůra vyšla poněkud opožděně, ale zase jsou v ní akce, které se v květnu konaly. Pokud by totiž kůra vyšla dle plánu, akce by jste si nemohli přečíst, protože někteří „zapomněli“ že je uzávěrka.

Naopak mě velice potěšil Grizly, který ačkoli je prakticky nováček dodal stránku své družiny, tj. Medvěďů a myslím že stránku velice kvalitní. I podle toho, co občas zaslechnu ve vedení, je Grizly velice šikovný a nadějný kluk. Jen tak dál!

Do tohoto čísla přispěli: Běďa, Bobo a Míša, Cestovatel, Grizly, Ječmen, Krvák, Křeček, Michal, MIČKINIKWA, Mauglí, MIčím, Plamen, Řakša, Stopař. Příští redakční rada se bude konat při kmenové radě na Čilikotu dne 13. června.

Důležité údaje:

Příští redakční rada se koná:	V neděli 13. června v 18.00 na Čilikotu
Uzávěrka příspěvků příštího čísla je:	Před odjezdem na tábor
Příští číslo vyjde:	Na táboře ve Štítech 2004

Zároveň chci požádat všechny, kteří chtějí do časopisu přispívat, aby dodržovali stanovené termíny.

Upozornění pro MIčíma, Tarzana, Cestovatele a jim podobné: Už od září 2003 je uzávěrka příštího čísla v každém čísle v tomto článku a dále také na úplně poslední straně úplně dole!!!

No a protože se uvidíme na táboře, tak doufám, že se vám tábor bude líbit, že si ho užijete a taky vše, co k němu patří – např. Yksuiapi. Doufám, že se těšíte už teď.

Rendy

Slovo Degandawidy

Právě teď, kdy píšu tento článek je neděle 30. května a asi za 40 minut je uzávěrka dalšího čísla našeho časopisu. Určitě všichni víte, že věci by se neměli nechávat na poslední chvíli, protože pak to člověk většinou odflákne, ale tentokrát píšu Slovo Degandawidy tak pozdě za dvou důvodů. Během května jsem nebyl téměř doma, takže nebyl čas, a když už jsem si předevčirem v pátek čas udělal, nenapadlo mě zrovna o čem psát, takže by to byla jen prázdná slova, zbytečně popsaná stránka. A udělal jsem dobře, že jsem to odložil až na poslední chvíli (i když většinou se to spíš nevyplatí), protože jsem se tento víkend zúčastnil seznamovacího víkendu Vůdcovského kurzu Jesenické lesní školy a hned je o čem psát.

Jen tak na vysvětlenou: stejně, jako se Michal, Cestovatel a Tarzan zúčastnili na jaře zdravotního kurzu a na závěr složili zkoušky, já jsem se rozhodl poskočit ve skautském vzdělávání taky o krůček výš a proto jsem se přihlásil na tento vůdcovský kurz a na podzim se tedy pokusím složit vůdcovské zkoušky. Ještě pro ty opravdu nejzvědavější, posloupnost vzdělávání skautských činovníků vypadá asi takto – 1. zdravotní kurz, 2. čekatelské zkoušky, 3. vůdcovské zkoušky, 4. lesní škola, 5. instruktorská lesní škola. No, ještě máme co dělat, ale jak vidíte, nejenže do vás pořád lejeme nějaké znalosti, ale snažíme se taky něčemu naučit. Každopádně bych se s vámi rád podělil o pár postřehů z tohoto víkendu:

Každé takovéto setkání se stejně smýšlejícími lidmi (to jako skauty) je vynikající zážitek a impuls do další práce. Zvlášť pro nás starší, kteří se neučastníme programu, ale připravujeme ho pro vás. Hrozně mě bavila například počáteční hra, kdy jsme se téměř nikdo neznali a aniž by nám kdokoliv z vedoucích něco vysvětloval, jsme museli podle postupně nalézáných zpráv a plněných úkolů dojít až na místo, kde se kurz konal. Trochu jako naše Akce Selkirk, i když mnohem kratší, ne tak drsná, zato ale úplně překvapivá.

Když mi bylo asi sedmnáct a končil jsem jako rádce, tak už jsem se těšil do vedení, kdy nebudu muset jen poslouchat, ale budu „mezi šéfy“ a budu si moci dělat co chci. Teď jsem byl strašně rád, za ty tři dny jako obyčejný člen. Taky jsem musel stavět sám jehlan během dvaceti minut, měli jsme soutěž kdo dřív rozdělá oheň a uvaří vajíčko a ráno při budičku jsem vyběhal ze spacáku, prostě přesně ty věci, do kterých se vám většinou moc nechce. Ale upřímně, zodpovědnost za vedení, příprava programu, neustálé napětí – co když se někomu něco stane? co když někdo nenachystá svůj program? co když někdo zapomene doma jídlo a všichni budou bez oběda? – je mnohem horší.

Ale abych udělal obyčejného člena zase tak nezlehčoval, kdyby mě někdo na táboře každou noc budil cvičným Yksuyapi, taky už by mě to tak nebavilo J.

Důležitý závěr, který jsem ale udělal: Bylo by super, kdyby co nejvíc z nás mělo možnost takového setkání a proto doufám, že ti co mají zdravotní kurz, zkusí za rok nějaký ten čekatelský. Myslím si, že se není čeho bát, zklamání určitě nehrozí a je se na co těšit.

Další zajímavou věcí, kterou jsem zjistil je to, že na některé věci v Šavanec mnohem víc dbáme. Jedna dvojice na tomto kurzu totiž předvedla tak opožděný nástup na ranní rozcvičku, že by se za něj nemusel stydět ani Moris po týdenním pochodu, navíc téměř nikdo nevyběhal ze spacáků tak rychle, jak to probíhá na našem táboře.

A poslední věc na závěr. Kurzu se účastnili kluci a holky z úplně celé České republiky a přesto se našel někdo, kdo znal náš oddíl. Ukázalo se, že je to skaut z Ostravy a všiml si nás na srazu BVU, takže, je nás asi vidět J.

Degandawida Stopař

SLAVNÁ TŘINÁCTKA PO 56. SNĚMU

TŘINÁCT NEJAKTIVNĚJŠÍCH SOUČASNÝCH BOJOVNÍKŮ SKAUTSKO – WOODCRAFTERSKÉHO KMENE SHAWNEE NA CESTĚ K VRCHOLU HORY

1. SACHEM MIČNIKWA 209 OP + 14M

2. SACHEM WABLAUTANAGA 70 OP + 4 M

3. SAGAMOR MAUGLÍ 61 OP + 2 M

4. RANGER MICHAL 36 OP

5. GAOSSED PLAMÍNEK 55 OP

6. GAOSSED MLČÍM 39 OP

7. VANATA TARZAN 39 OP

8. GAOSSED CESTOVATEL 35 OP

9. VANATA JEČMÍNEK 43 OP + 1 M

10. VANATA BROUČEK 41 OP

11. VANATA NETOPÝR 41 OP

12. VANATA BĚŽA 35 OP

13. VANATA DRÁČEK 25 OP

Připravil: MIČNIKWA

MEDVĚDÍ TLAPA

Pokřik:

My Medvědi máme sílu, proto s chutí jdeme k dílu!

Členové:

-**Provaz:** byl přerážen z Káňat do Medvěďů. Zatím má 100% docházku na družinovy, ale na oddílovky je docházka víc jak špatná. Medvědi zde ztrácejí důležité body.

Hodnocení: 2 b.

-**Grizzly:** skoro 100% docházku, reprezentoval Medvědy v závodě vlčat v Lesnici, je to hoch snaživý, je oporou družiny a přivedl dva nováčky.

Hodnocení 5 b.

-**Lišák:** snaživý hoch, perfektní krojovanost, dobrý uzlař, rekordman ve vyndávání ježka v kleci. Škoda, že si pohoršil reputaci svou docházkou na družinovy, kde se mu často stane, že na schůzku úplně zapomene!

Hodnocení: 4 b.

-**Adam Hazda:** celkem snaživý hoch. Účastnil se trojdenní přípravy v Sobotíně. Tam skončil na třetím místě. Je poctivý a snaží se pomoci vedení družiny při schůzkách. Škoda jeho docházky, kterou si v květnu dost pohoršil.

Hodnocení 3 b.

-**Mates:** Mauglího bráška, který se po zimním období vrátil do Medvěďů. Je nejmladším členem a jistě bude hlavní oporou Medvěďů v příštím roce.

Hodnocení 3 b.

-**Lukáš Sedmera:** nováček – zatím je bezva a snad vydrží a zařadí se mezi ty nadšené členy oddílu.

Hodnocení 3 b.

Test historie podle kůry

Družinové rekordy

Provaz, Mates, Grizzly, Lukáš - 15 b.

Lišák a Adam - 12 bodů

Bodování a vybavení kroje

Grizzly -	13 b. + 16 b.
Adam H. -	12 b. + 5 b.
Mates -	12 b. + 0 b.
Lukáš -	9 b. + 0 b.
Lukáš M. -	
Provaz -	8 b. + 8 b.

Odpal míčkem: do 8 let Mates-
do 10 let Lukáš - 20m
12 a více Provaz - 38m

Hod basketbalovým míčem do dálky

Mates - 7,20m
Lukáš - 14m

Hod šípem do 8 let – Mates - 11,70m
do 10 let - Lukáš - 15,40m
12 a více – Provaz - 15,40m

Běh na 60 metrů Provaz-10,8s
Lukáš-10,8s

Lukáš splnil podmínku na OP.

Zapsal: Grizzly

Káňata

Novinky z družiny:

• členové naší družiny mají bohužel tragickou docházku na všechny akce. Toto neplatí jen o Bědovi a Šmodrchovi.

• v poslední době jsme se zaměřili především na zlepšení znalostí rostlin a živočichů, protože naši členové se zúčastnili závodu světlušek a vlčat.

• nezapomněli jsme ani na plnění družinové ligy, uzlování a plnění orlího pera 2000 kliků, 3000 dřepů. Samozřejmě stále hrajeme hry. Na poslední družinovce jsme začali trénovat scénku na blížící se táborák pro rodiče.

Poslední vítězové družinovek:

Běda, Běda, Škvarek, Běda, Škvarek, Šmodrch, Běda, Běda.

Průběžné pořadí bodování deníků:

1. Běda
2. Škvarek
3. Šmodrch
4. Tomáš
5. Sběratel

Mauglí

HODNOCENÍ DENÍKŮ:

Předem oznámené hodnocení deníků proběhlo během klání rodů před 56. sněmem. Bylo vidět, že většina z vás nějaké zvýšené úsilí nevyvinula, někteří neměli deník pro jistotu vůbec, což z velké části padá na hlavu rádců, kteří na deníky měli trochu dohlédnout na schůzkách. Ale přece jen se něco k hodnocení našlo. Připomínám, že maximum bylo 20 bodů.

- *Dráček*

Deník je psán poctivě, zápisy jsou čtivé, člověk se z nich cosi dozví, občas dojde i na rodovku, zato někdy myslím chybí nějaká akce. Jsou vlepované diplomky, ale taky by to chtělo občas zpestřit nějakým obrázkem. Bohužel ale od února je v deníku пусто. Chtělo by to dopsat, proto jen 10 bodů.

- *Běd'á*

Pěkný obal, vlepované diplomky a obrázky, navíc dokreslované pastelkami, takže vynikající vzhled. Deník je dopsaný včetně družinovek, zápisy nejsou odfláknuté, jen sem-tam pravopisná chybička. Takže vynikajících 19 bodů.

- *Brouček*

Od tábora do února je absolutní výpadek, jakoby se nic nedělo. Pak je najednou psána každá schůzka, ale někdy v dubnu je zase šmytec. Vlepované obrázky a pěkné kresby, jen by to chtělo zlepšit úpravu písma a psát datumy. Taky obsah zápisů by mohl být pestřejší. Především to ale chce psát pravidelně. 10 bodů.

- *Ječmínek*

Zápisy jsou pečlivé a bohaté, jen hrozně špatně čitelné (chce to míň škrábat). Obrázky jsou jenom fixou, ale docela zajímavé, takže proč ne. Poslední zápis je ale 2 měsíce starý. Celkem to dělá 14 bodů.

- *Netopýr*

Na první pohled deník nevypadá špatně, ale je plný vynechávek a od tábora je v něm jen pár akcí a rodovek. Něto, nestačí psát jen jednou za půl roku. Škoda, jen 6 bodů.

- **Lišák**

Má pěkný obal, už je v něm i pár zápisů, chtělo by to ale zlepšit úpravu, přidat nějaký obrázek a především neplést si deník se zápisníkem. Do deníku patří jen zápisy z akcí a schůzek, ne piškvorky nebo poznámky ke hře na rodovce! 11 bodů.

- **Grizly**

Začal psát deník docela nadšeně, možná by byl lepší obyčejný sešit s tvrdými deskami. Zápisy ale mají hlavu a patu, občas je něco vlepene, snad ještě přidat obrázek. Pro začátek 12 bodů.

- **Vik**

Chce to zlepšit úpravu a zápisy nejsou moc pravidelné. Možná by prospělo udělat si na deník víc času, ale myslím, že to je na dobré cestě. Proto 12 bodů.

- **Orel**

Zápisy jsou pravidelné a to je určitě plus. Chtělo by to přidat nějaký obrázek, vlepít diplomek nebo lístek z činnosti. Pokud zrovna nepíše maminka (asi) je písmo skoro nečitelné, ale to se určitě časemlepší, tedy 11 bodů.

Degandawida Stopař

Co se děje v oddíle?

- Už za pár týdnů jedeme ke Štítům na tábor, pracuje se na přípravách, už máme většinu povolení, snad všechno proběhne hladce.
- Naše vlčata skončila na Závodě světlušek a vlčat nakonec na čtvrtém místě, což v konkurenci dalších 8 hlídek vůbec není špatné.
- Proběhla cyklovýprava pod vedením Michala.
- Blíží se táborák pro rodiče, doufám, že všichni usilovně pracují na přípravě programu.
- Zástupci našeho oddílu se zúčastnili Bambiriády v Šumperku.
-

Degandawida Stopař

Chajda na Smrčině...

„Tak jo, budeme tam,“ dohodli jsme se s Mičkinikvou a potvrdili naší účast na víkendové akci, jak rychle, zábavně a na trvalo zanechat stopu v mozečcích malých Šavanů na následující skautské závody. Toho sobotního rána jsme železnici s kočárkem, miminem a Míšou dorazili do Sobotina. Dále cesta pokračovala bez větších obtíží, jen malé odbočení z cesty díky malé orientační chybě způsobené nepřesnými informacemi, jeden telefonát s

Mičkinikvou vše napravil a navíc přislíbil, že nám přijde naproti. A tak se nakonec stalo. Jenže po odbočení z řádné asfaltky se podmínky pro tlačení kočárku náhle změnily. Malému Adamovi to bylo jedno a při tom kodrcání nakonec usnul. A jak tři šerpové se sápeme vzhůru k vrcholu. Dále nemá cenu popisovat stav cesty, nakonec jsme zdárně cíl dobyli i s kočárem.

Chajda na mě udělala dobrý dojem a po krátkém přivítání jsme se ubytovali. Před pár lety jsem celkem často jako vedoucí oddílu trávil víkendy na podobných chatách a musím podotknout, že jsem tady na chajdě zjistil jak je to krásné být občas mimo město a že mi to někdy chybí. Stejnou myšlenku měla i má žena Míša. Na Sokolku jsme ale přišli kvůli dětem a ne pro naši nostalgickou náladu. A honem do práce!!! Mé vlastnictví řídičského průkazu mě nominovalo trochu obeznámit kluky s pravidly silničního předpisu a zejména s dopravními značkami.

Míša kluky trochu prověřila z oboru zdravotní péče. Snad se nám podařilo zanechat aspoň malou stopu v znalostech hochů. Den ubíhal rychle, kluci procházeli rychlokurzem celkem plynule, mezi tím jsme společnými silami připravili táborák a trochu se střídalo z luku. Po zapálení ohýnku jsem se pokusil doprovázet kytarou zpěv, dokonce byli i malé představení kluků. Zajímavým doplňkem táboráku bylo opékání hadů z mouky. První hvězdy problikly, šeří se. Temnota vítězí nad dnem, jen měsíc a hvězdy trochu kradou z noci. Stezka odvahy...všichni přežili, co s načatým večerem?

Ano, správně, dobrou noc.

Neděle, jak už to bývá je ve znamení úklidu a příprav na odchod do civilizace a tak nemá již cenu se o neděli obširně zmiňovat. Jen pokud to nevíte, v okolí chajdy, jak jsme se mohli na vlastní oči přesvědčit, je zajímavá geologická oblast. Asi každý z nás si přinesl domů nějaký hezký malý kamínek, jenž nám někdy připomene místa kde jsme někdy byli a spolu s ním vyplavou vzpomínky na společně prožitý víkend.

Tak někdy znovu se těší Bobo a Míša

SOKOLKA – akce pro vlčata

Mičkinikwa a já jsme připravovali vlčata na závod, který se konal v Lesnici, a protože tento článek vychází díky autorovi pozdě, tak jistě všichni víte, jak jsme dopadli (Stopař se jistě rozepíše). Podle mého názoru jsme zabojovali a nemáme se za co stydět.

Mým úkolem je vás seznámit s akcí, která závodu předcházela...

Sešli jsme se na nádraží, odkud jsme odjeli do Sobotína. Tam na nás již čekal Beďa, aby nás odvedl na chatu. Po chvílích hledání a nejistoty jsme chatu přece jen našli.

Rychle jsme se ubytovali a vrhli se do programu. Kromě mě maličkosti vlčata vyučoval Mičkinikwa, Akela, Majka a Bobo se svou ženou. Vlčata se ještě v pátek naučila mnoho nových věcí a dovedností. Večer jsme povečeřeli a šli spát. Ráno jsme vstali, posnídali a hned se vrhli na výuku prokládanou hrami. Učili jsme se pochodové značky, zdravotvědu, dopravní značení (účastníci měli možnost získat od Mičkinikwy razítko, nebo odznak), dále skautskou symboliku a pozdravy, zvířata, rostliny, stromy a mnoho dalšího – prostě příprava, jak má být. Ještě jsme si zazpívali. Po večeri jsme si upekli hada a vyrazili na stezku odvahy (tady mě překvapila „odvaha“ některých starších, zatímco většina úplných nováčků se zhostila své první stezky vskutku hrdinsky). Po stezce jsme zhasli svíčky a šli spát.

Vstávali jsme brzy ráno, abychom stihli všechno uvést do stavu, ve kterém jsme chatu dostali. Nakonec, po dlouhých bojích s hadrem, smetákem a lopatkou, se nám to podařilo a ještě zbyl čas na výpravu za minerály – mnozí si odvezli celkem slušnou sbírku nerostů (zvlášť Grizly – vím to, protože jsem jeho úlovek, zvící polovinu velikosti Mont Blancu, táhl celou cestu až k autobusu J). Chatu jsme zamkli, vytvořili společné foto, nahodili batohy na záda a vyrazili. Autobus nás zavezl až do Šumperka, odkud byla cesta do Zábřeha volná...

Mličím (za vydatné pomoci své ubohé paměti J)

Mýty: První bitva

Byli jste zrovna na cestě do Avalonu, když v blízkém lesíku zapraskala větvíčka. Zarazili jste se a pozorně poslouchali. „Je to jen srnka nebo zajíc“, říkáte si, ale kdepak. Z lesa vyráží velký oddíl Nakažených a řítí se k vám. Stojíte jako opaření, ale cenné vteřiny ubíhají. Teprve teď se dáváte na útěk, ale už je příliš pozdě. Nakažení, přestože zranění výbuchy u Dalarnu, vám stále šlapou na paty. Nehledíte ani vpravo, ani vlevo a běžíte jak stádo krav. A tu náhle, pouhé tři sáhy od vás, vylezla z úkrytu další skupinka Nakažených. Kde se tu vzali?! Další chvíle zdržení vás připravila o poslední vteřiny náskoku. Rozprchlí jste se, každý na jinou stranu, ale teď jste snadným cílem pro kuše a luky Nakažených. Za vámi zní zlověstné drnění tětív a smrtící šipy a šipky se vám zarývají do masa. Někoho potkala Smrt dřívě, někoho později. Přeživší byli rozsekáni meči Nakažených.

Velitel Nakažených si promnul ruce: „A je po nich! Mnoho našich bratrů padlo u Dalarnu a teď jsou pomstěni!“ To si ovšem nevšiml dvou živých, co se krčili za stromy. Když se velitel otočil od nich, pomalu zmizeli do hloubi lesa. Zbývající cestu do Avalonu běželi jak pomínutí. U brány je zarazil strážný: „Proč tak letíte, honí vás snad někdo?“ „Jo, Nakažení, pár mil odsud, celá naše družina, jsou mrtví.“ „Cha, cha, však my jim přistřihneme křídýlka.“ A za pár hodin vyráží dva přeživší na zpáteční cestu v čele malého oddílu vojáků. Kdo vyhraje tentokrát: Živí či Nakažení?

Cestovatel

Závod Světlušek a Vlčat

Tato akce byla jedna z nejdůležitějších, v tomto roce. Sraz byl v 8:00 na klubovně. Zarážející bylo, že včas nepřišel nikdo a v 8:05 tam byl jeden člověk. Nakonec jsme se však sesbírali a vyrazili s mamkou autem do Lesnice, kde se závod konal. Hned, jak jsme přijeli na místo, tak jsme se zaregistrovali, našli stůl s naší jmenovkou a sedli si. Potkali jsme zde i Skaniataria. Následovalo zahájení a vztyčení státní vlajky. Tady jsme se dozvěděli pravidla, podrobnosti k závodu a vylosovali si číslo 13.

Jakmile jsme se dozvěděli čas svého startu, tak jsme zjistili, že máme spoustu času. Ten jsme vyplnili přípravou, opakováním, lakrosem a sledováním cizích družstev, která startovala před námi. Jakmile nadešel správný čas, vzali jsme si své věci a vyrazili na start. Tam nás (v oddílových trikách – kroj jsme odložili již dříve – při hodnocení krojovanosti) odstartovali.

Naši šampioni vyběhli a já (se Šmodrchem a dalšími) měl volno dokud borci nedoběhnou. To jsme vyplnili lakrosem. Přijel i Mičkinikwa. Ten byl s námi až do konce, který se dost přiblížil, jakmile náš team doběhl. Čekali jsme jen na to, až rozhodčí spočítají body a přičtou trestné minuty.

A je to tady – závěrečný nástup. Probíhá vyhlašování – kolena se klepou, ruce se potí, v krku je sucho – slabší jedinci omdlévají. Dozvídáme se, že jsme pátí (rozhodčí se ale spletli a nakonec jsme čtvrtí). Vyslycháme závěrečné ovace a gratulaci prezidenta vestoje.

Následovala jen poslední cesta...naše kroky se odebíraly k domovům pod blankytně modrou oblohou.

HOŠI DĚKUJEM !!!

MIČÍM

Cyklo výprava 14 . 5 . 2004

V devět hodin na klubovně byl sraz zájemců o výpravu směrem do Litovelského Pomoraví. Jakmile jsem přijel na klubovnu do Zábřeha, udivilo mě, že je tak malý zájem o tuto výpravu, čekal zde pouze Ječmen, Krvák, Cestovatel. Po chvilce čekání nedorazí-li někdo další jsme osedlali své technicky vyspělé oře a vyjeli k našemu cíli.

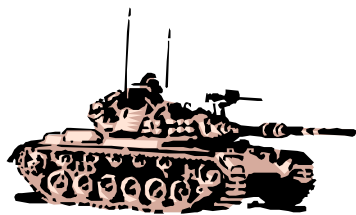
Já osobně jsem měl pocit, že se svým kolem nepochodím, jakmile jsem uviděl kola ostatních. Krvák si dokonce speciálně na tuto výpravu pořídil nové.

Najeli jsme na silnici směřující do Mohelnice, cestou se nám podařilo zahlédnout dopravní nehodu. V Mohelnici jsme se ubírali cestou do Loštic, odsud do Moravičan. V Moravičanech nás nepotěšila zdejší dlažba, která si vybrala svou oběť v podobě Krvákova zvonku u kola.

Další cesta byla již pro většinu z nás velkou neznámou, na řadu tudíž přišlo občasné koukání do mapy, ale i přesto se nám podařilo zabloudit na menší chvíli v malé vesničce na konci světa. Po příjezdu do Chráněné krajinné oblasti Litovelského Pomoraví jsme odbočili na lesní cestu, jenž nás dovedla k „Chrámu přátelství“. Zde proběhla menší pauza. Dále jsme jeli stále lesní cestou k Obelisku, který bohužel nikde nebyl k nalezení.

Od Obelisku jsme si namířili k Novému zámku, odsud dále přes řeku Moravu do Mladče. V Mladči jsme poctili zdejší jeskyně svojí přítomností.

Zhruba po hodinové prohlídce jsme si to namířili opět k Novým zámkům, odsud jsme se řídili podle mapy do Úsova. Najeli jsme na používanou lesní cestu a vydali se kupředu, do cesty se nám ale postavila skupinka tanků, cesta uzavřena. Vydali jsme se tedy nazpátek, avšak jinou cestou což mělo za následek další zablokování cesty tanky.

Mladeč je vojenská oblast, jak jsme se mohli ihned informovat.

Po chvíli zběsilého bloudění jsme našli správnou cestu na Úsov.

Cesta již probíhala celkem klidně a bez potíží, pouze kopce do Úsova námověřily fyzičku. V Úsově nám již nechybělo mnoho kilometrů domů, ale čekalo nás ohromné přeyšení na každém kousíčku cesty.

Jakmile jsme dorazili do Leštiny, byla již na některých známa únava. Pouze Ječmínek nás stále utvrzoval v zopakování celé cesty ještě jednou. Já osobně jsem ho podezřívával z toho, že za něj celou cestu šlapal někdo jiný.

Domů jsme dorazili okolo třetí hodiny a ujeli jsme zhruba sedmdesát kilometrů, což je dle mne slušný výkon. Cestou nám počasí přálo a je velká škoda že nás nejelo víc, jistě stálo za to si vyrazit.

Michal

Výprava do Olšanských hor a 56. sněm kmene Shawnee

Sobota

Dvoudenní akce, do níž byl zakomponován sněm, se konala 22 až 23. května.

Místem srazu se již tradičně stala Valová, okolo půl deváté jsme se již sešli všichni plus pozvaný host Tainanega ze Žateckého Ksigudanu.

Autobusem jsme dojeli do Horních Studének odkud jsme pochodovali vzhůru do kopce směrem na místo konání sněmu a našeho tábořiště. Cestou nás minula dvě naložená auta obsazená Mičkinikwou, Wablautanagou, Vyžírkou a Dejmalem. Než jsme přišli, vrhla se tato čtveřice do stavby tee-pee.

Po našem příchodu následovala stavba stanů, za zmínku stojí pozoruhodná stavba pod vedením Tarzana a Cestovatele.

Následující práce byly čistě o kácení, nošení a opracovávání tyčí na stavbu tee-pee, které bylo dovezeno kvůli nepřízní počasí. Připravili jsme ohniště na oběd a spousty jiných prací. Každý rod se vrhl na přípravu oběda, jenž spočíval v ukuchtění smaženého sýra s bramborem. Jak stačilo pouze vidět, vše se povedlo. Po posilnění vydatnou stravou se uklidili ohniště a začala další činnost, kterou bylo Klání rodů. Po zahájení přišli na řadu

mnohé soutěže.

Soutěžili tyto rody: Sovy, Vlci a Káňata spolu s Medvědy.

Mohlo se zdát, že jasnými favority budou Vlci snad ve všech disciplínách, jenže například při lukostřelbě zvítězili Káňata s Medvědy.

Při jednom z úkolů, kterým bylo zamaskování jednoho člena tak, aby jej nikdo nenašel, se podařilo Mičimovi úkryt Vlků, v němž byl Plamen dokonale schován, podupat, což málem vyvolalo konec Plamenovi existence v tomto světě. Další disciplíny byly například tyto: zpěv libovolné písničky o tolika hlasech kolik je členů v rodu, topografické značky, a mnoho dalších.

Nakonec padlo vítězství do klína rodu Sov, na druhém místě skončili Vlci a třetí místo obsadilo spojení Káňata a Medvědů.

Po dvou hodinách věnovaných Klání rodů přišla na řadu etapová hra pod taktovkou Tarzana a Cestovatele, kterého ale Tarzan zapomněl přizvat na její nachystání. Chudák Cestovatel tedy běhal všude možné a snažil se ho dvě hodiny najít. Nakonec se Tarzan objevil sám.

V etapové hře nakonec na konec došlo na rozdělení na dvě skupinky, které běhaly po lese a navzájem před sebou utíkaly nebo se honily.

Zhruba okolo šesté hodiny došlo na zklidnění atmosféry a všeobecnému obléknutí rouch.

56. Sněm kmene Shawnee

Sněm zahájil Mičim zažehnutím sněmovního ohně, o řízení sněmu se staral šaman kmene Mičkinikwa. Písně každého z rádců přišli na program jako první.

Například Káňata zastoupená pouze Bědou to neměla zrovna moc jednoduché ve svém výběru.

Zpěvy členů vedení a Modrých želv následovali ihned poté.

Zpěv písniček v průběhu sněmu zajišťoval Stopař podporu svou kytarou. Mezi skalpy přišlo na různé plnění úkolů jako například běhání s kouskem papíru mezi nohami, poznávání květin, stromů a tak dále.

Symbolické držení Agitanova roucha dopadlo na Vlky.

Muž sněmu prověřil každého z nás ve znalostech indiánů, svými znalostmi všechny rozválcovav Tainanega, ten se ale ve svém vítězství pocty Mužem sněmu zřekl a přenechal soutěž druhým. Nakonec vyhrál Michal.

Jakmile došlo na udílení Orlich per, byla možnost každého z bojovníků žádajících o Orlí pera výběr mezi udělením mezi šamanem Mičkinikwou nebo wagamedem Tainanegou. I samotný Tainanega si nechal udělit jedno orlí pero.

Wablautanagovo jméno bylo zapsáno na Tekumsehuv štít a přišlo na udílení i Březových lístků.

Sněm byl ukončen tradičně Gilwelským kruhem.

Neděle

Budíček okolo půl deváté přivedl všechny takřka okamžitě k životu.

Kdo měl ještě něco k jídlu, snědl své poslední zásoby nebo se podělil se svými kamarády (chci tímto poděkovat Ječmínkovi a Mičimovi).

Nastalo uklízení všeho, co jsme na místě našeho táboření postavili.

Uklidilo se ohniště, tee-pee a stany. Jelikož nám zbývalo celkem hodně času na odchod k autobusu, přišlo na řadu poměrně více akčnějších her.

Například vrhnutí se proti zdi z lidských těl, kafemlejnek. Jakmile nastal čas odchodu, vzali jsme si své batohy a vydali se na odchod k autobusu do Horních studének. Dokonce se nám „poštětilo“ tím, že začalo sněžit. Na stavbu sněhuláka bohužel nezbyl čas. Na zastávku autobusu jsme dorazili s půl hodinovým předstihem.

Chvilí jsme poseděli, poklábosili a až přijel autobus tak jsme se s ním svezli do Zábřeha. Domů jsme dorazili okolo jedné hodiny.

Vlci, konkrétně Ječmen, Plamen a Brouček si chystají polední papání

Michal

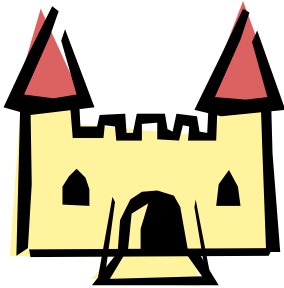

S o v y

Já bych řekl, že Sovy se začínají teprve rozjíždět a přizpůsobovat novým členům (nováčkům), kteří k nám přišli z Mýválků, takže se naše schůzky skládají spíše z učení morseovky a topografických značek, ale hlavně hraním her. Na schůzky nám chodí pomáhat: Mičkinikwa, Wyoming a Vlkova maminka, někdy se také ukáže Michal.

Na schůzky chodíme v hojném počtu a to tito členové – Krvák, Mona, Vlk, Leopard, Dračí zub (David), Býk (Kuba), Orel (Kamil) a Marek. A teď jsme začali chodit každý pátek po schůzce na florbal. To je asi tak všechno co na schůzkách děláme.

Soví hrad

Krvák

Vlci

Trochu jsme přidali, už to není jenom fotbálek a zábava. Snažíme se naučit něco složitějšího jako lasování, lakros nebo určování rostlin. Nevadí, že nám to někde moc nejde, hlavní je, že máme tu snahu se zlepšit. Teď jsme měli hodně práce s přípravami na závod trojic ve Valašském Meziříčí. Závod se kvůli dešti sice nekonal, ale čas, který jsme mu věnovali, nepřijde nazmar. Jsem rád, že jsem se na rodovce ještě nenudil. Vždy je možnost něco se naučit, podniknout nebo si něco zahrát. Docházka je úplně super a tak to má být. Alespoň jsme všichni spolu a pracujeme a utvrzujeme se jako celek.

Vlčí doupě

Plamen

Poznámka: V soutěži o nejkratší příspěvek v družinové činnosti nikdo nevyhrál. Vlci i Sovy mají shodně 7 řádků.

Rendy

POČÁTKY MODERNÍ ČESKÉ STÁTNOSTI (5. část)

Úvod

Minule jsme si řekli něco o československém průmyslu. Představili jsme si i hlavní značky, např. Tomáše Baťu. Počátkem 30 let byl vývoj zbrzděn hospodářskou krizí. Ta však záhy ustoupila a výroba začala opět narůstat. Je trochu smutným paradoxem, že k jejímu rozvoji i k poklesu nezaměstnanosti přispělo ohrožení republiky – nutnost výstavby rozsáhlých opevnění a rozšíření výroby zbrojního průmyslu.

Jak se žilo

Životní styl 20. a třicátých let byl pestrý a rozmanitý. Vedle poměrně úzké vrstvy opravdu bohatých lidí – továrníků, velkoobchodníků či bankéřů – byla velmi silná tzv. střední třída: úředníci, učitelé a vůbec státní zaměstnanci, ale i kvalifikovaní dělníci a drobní živnostníci. Vdané ženy většinou nepracovaly a měly dost času i sil věnovat se rodině, tím spíše, že jim v mnoha případech s domácností pomáhala služebná. „Službou“ si často vydělávala mladá venkovská děvčata na věno, které bylo tehdy obvyklé, navíc se přitom naučila vařit a hospodařit. Standard rodiny s jedním živitelem nebyl vysoký, ale lidé byli zvyklí žít skromněji než dnes a každá koruna – která tehdy ovšem měla cenu – se pečlivě obracela.

Oblíbenou a také lidovou zábavu představoval „biásek“, jít do divadla bylo už svátečnější, ale takový Vlasta Burian či Voskovec + Werich měli denně nabito. Večery (bez televize, ale už s rozhlasem či gramofonem) se hojně využívaly k posezení s přáteli u sklenice piva, k bohaté spolkové činnosti (včetně schůzování různých stran), k tancovačkám anebo k rodinné idyle. Mimochodem první zemí na evropském kontinentu, kde bylo zahájeno pravidelné rozhlasové vysílání, bylo právě Československo (rok 1923).

V sobotu dopoledne se pracovalo, neděle bývala vyhrazena rodinným procházkám. Do zahraničí, k moři, se začalo více cestovat až ve 30. letech – především do Jugoslávie („tvrdość“ koruny znamenala, že pobyt i například ve Francii přišel levněji než doma!).

Tehdejší skaut

Tužme se

Důležitými společenskými středisky té doby byly tělocvičné jednoty, zejména SOKOL. Zatímco vrcholovému sportu se tehdy nepřikládal dnešní význam, lidé v daleko větší míře opravdu cvičili a pěstovali tělesnou zdatnost. A nejen to, v Tyršově duchu se zároveň vzdělávali, hráli ochotnické divadlo, společně se bavili. V některých tradičních sportech jsme ovšem dosahovali i na světovou špičku – hlavně ve cvičení na nářadí (právě díky sokolským borcům) a v těžké atletice: vzpírání, zápasu, vrhu koulí. Svědčí o tom ostatně olympijské medaile, včetně těch nejcennějších. Také fotbalisté a hokejisté, i když vyrůstali divoce na plátcích s hadráky či zamrzlých rybnících, patřili k evropské extratřídě – především AC Sparta, SK Slavia či LTC Praha. Roku 1934 se fotbalové národní mužstvo probojovalo až do finále mistrovství světa v Římě a tam podlehl o prodloužení domácí Itálii.

Budoucnost národa

Nejrozšířenější dětskou organizací té doby byl Svaz Junáků-Skautů RČS. Skauti, věrní svému heslu BUĎ PŘIPRAVEN, měli mezi hlavními úkoly pravdomluvnost a zásadu, že silný chrání slabšího! Skautské oddíly učily své členy nejen čestnosti a odvaze, ale také úzkému sepětí s přírodou, praktickým dovednostem a samostatnosti. Snad právě díky tomu přežil Skaut pronásledování nacistů i komunistů a dnes znovu zaujal své

místo.

Zdravá a vzdělaná mládež byla vždycky považována za budoucnost národa. Důležitým předpokladem pro to byl i promyšlený a na svou dobu dokonalejší školský systém. Školní docházka byla samozřejmě povinná. Po pěti třídách obecné (národní) školy bylo možno pokračovat na měšťance a pak ve 14-15 letech nastoupit do praktického života (učení) a nebo dále studovat nějakou odbornou školu (obdobu dnešních průmyslovek), včetně různých dívčích škol pro přípravu k vedení domácnosti. Pro studijní typy byla po obecné škole rovnou osmiletá gymnázia – klasická (s převahou humanitních předmětů včetně řečtiny a latiny), nebo reálná, zaměřená spíše přírodovědně a na moderní jazyky. Většina škol byla státních, ale existovaly i ústavy soukromé, církevní, podnikové – například proslulá Baťova škola práce.

Československé vysoké školy měly velmi dobrý zvuk, především staroslavná Univerzita Karlova, na které každoročně studovalo i více než 10 % studentů z ciziny. Nebyla však jediná. Už roku 1919 byly otevřeny dvě další – Masarykova v Brně a Komenského v Bratislavě.

Pod křídly Pegase

Snad ještě bouřlivěji než školství a vzdělání se rozvíjelo umění. Jeho základem byla úplná svoboda tvorby. Výtvarníci, literáti a muzikanti se shromažďovali v nejrůznějších spolcích či sdruženích (Devětsil, Mánes, Osma atd.), debatovali, ovlivňovali se navzájem.

Jako diskusní kluby či kolbiště sloužily především proslulé pražské (ale i brněnské atd.) kavárny či vinárničky, střediska uměleckého světa a často i inspirace, kam volně přicházeli i normální zájemci o literaturu či výtvarný kumšt. Bylo běžné, že za pouhou 1 Kč (cenu černé kávy) člověk poseděl, popovídal anebo si přečetl rozmanitý denní tisk.

Jména jako Janáček, Foerster, Martinů, O. Nedbal, J. Kubelík či Talich a další jasně hovoří o kvalitě hudebního umění té doby. Stejně bychom mohli vypočítávat třeba malíře: Švabinský, Filla, Šíma, O. Nejedlý, Zrzavý, Špála, ale nedopočítali bychom se. Svého vrcholu a opravdu evropské úrovně dosáhla za 1. republiky česká literatura. Jak poezie – třeba předčasně zemřelého J.

Dobry vojak Švejek

Wolkera, anebo hravě jiskřivé verše Seiferta či Nezvala (a mnoha dalších) – tak především próza. Právě tehdy vznikala dramata i romány Karla Čapka, tehdy se zrodil světově proslulý Haškův Švejk, originální postavy Vančurovy i výstižné figurky Karla Poláčka.

Zároveň nejlepší čeští umělci, spisovatelé i malíři, nezapomínali na děti a mládež. Ať to byli bratři Čapkové, Josef Lada, publicista Eduard Bass, dramatik Fr. Langer či Ondřej Sekora se svými kreslenými seriály.

Dlouholetou tradici měl dětský časopis Malý čtenář a koncem 30. let začal svou spisovatelskou dráhu i J. Foglar, tvůrce nesmrtelných Rychlých šípů. V Plzni prof. Skupa přivedl na svět dodnes dětmi milované dřevěné hrdiny Spejbla a Hurvínka. A není tedy vůbec náhodné, že většina knížek i postav z té doby žije dodnes.

Dle knihy Kukátko ČSR 1918-1938 a Kroniky Techniky připravil Rendy

Karel Čapek – světově proslulý dramatik, spisovatel, a také novinář. Hrou RUR daroval světu slovo ROBOT.

Dole: Spejbl a Hurvínek

Víte, že...

Historické hry a sporty:

- Skoti se v minulosti bavili několika dost neobvyklými hrami:

Kroucená kráva – zvítězil ten, kdo jako první ukrotil mrtvé krávy všechny čtyři nohy

Splašení koně – vezměte mrtvého koně a vařte jeho hlavu, dokud maso neodpadne; s očištěnou lebku vylezte na kopec a sedněte si na ni jako na saně – nejrychlejší vyhrává.

- Vikinské děti neměli příliš času na hraní, ale když náhodou měli čas, bavili se

vymýšlením hádanek a básniček, házením balvanů do dálky a taky hrou, která by se dala přirovnat k dnešnímu tenisu – udělejte si ze dřeva kolo o průměru 40 cm; na zadní stranu přidejte řemínek; udělejte si z hadrů míček velký jako tenisový a převažte ho provázkem; rozstavte se do kruhu a míčkem si pinkejte (pokud chcete soutěžit, rozdělte se do dvojic – vyhrává pár, který udrží míček ve vzduchu nejdéle).

- V Řecku samozřejmě existovali i ve starověku olympiády. Některé disciplíny se podobají těm dnešním, některé byli úplně stejné.

Některé disciplíny ze starověkých olympijských her:

běh na 200 m, 400 m; skok do dálky s kilovým závažím; hod kroužkem na cíl; hod oštěpem; závod mul; box; závody těžkooděnců; soutěž trubačů; závod vozů tažených čtyřmi koňmi; štafety - ty se neběhali se štafetovým kolíkem jako dnes, ale s planoucí pochodní na počest Prométhea, který bohům ukradl oheň a přinesl ho na Zemi lidem (při těchto závodech asi nebyly výjimkou četné popáleniny).

- Keltské děti se bavili také několika hrami, např.:

Kámen, nůž, papír – hra je to stejná jako dnešní Kámen, nůžky, papír s rozdílem, že místo nůžek zde byl nůž. Za každou výhru byl jeden bod a vítězem se stal ten, kdo získal jako první 10 bodů.

Irský pozemní hokej – velmi podobný tomu současnému, akorát že se míček mohl chytat do ruky.

Baile – něco jako golf, jen v týmovém provedení. Jeden hráč je brankář a snaží se zabránit proniknutí míčku, který na něj postupně střílí celý tým, do jámy. Poté se vymění strany, střílí brankář a tým brání jámu.

Most

Postavte most, k jehož stavbě budete potřebovat jen tři proužky tvrdého kartonu. Měly by být přibližně 15 cm dlouhé a 2 cm široké. Rozmístíte tři sklenky jako vrcholy rovnostranného trojúhelníku tak, aby vzdálenost mezi nejbližšími okraji každé dvojice sousedních sklenek byla o 1 cm větší, než je délka proužku kartonu, a nebylo možné jednoduše položit proužek na obě skleničky současně. Přesto je úkolem postavit pouze z těchto tří proužků most, který spojí všechny tři sklenky.

Ciferník

Rozdělte ciferník na hodinkách na tři části tak, aby součet čísel vyskytujících se v jednotlivých částech byl stejný.

Hra s párátky

Uspořádejte osm párátek (na rovné ploše) tak, aby vytvořila dva čtverce a čtyři trojúhelníky.

Závod vlaků

Dva vlaky spolu závodí na souběžných tratích. Orient Express je parní lokomotiva na uhlí, přesto dokáže jet úctyhodnou rychlostí. Novější Metropolitní Diesel jezdí na naftu jedenapůlkrát rychleji než Orient Express. Aby byla soutěž napínavější, odstartoval Orient Express hodinu a půl před svým soupeřem. Jak dlouho potrvá Metropolitnímu Dieselu, než dohoní pomalejší lokomotivu?

Krájení sýra

Prodavačka měla velkou krychli sýra a chtěla ji rozdělit na 27 menších krychlí tak, aby byly stejně velké. Při krájení začala dvěma řezy a jimi rozdělila sýr na tři části. Potom tyto části znovu položila na sebe a udělala čtyři další řezy. Výsledkem bylo 27 stejných krychlí vytvořených šesti řezy. Je možné z původního kusu sýra získat 27 stejných krychlí méně řezů? Pokud ano, jak?

Hudebníci

Ve třídě je 30 studentů. Pět z nich nehraje na žádný hudební nástroj. Ti ostatní hrají na klávesy a kytaru: 18 studentů hraje na kytaru, 6 kytaristů hraje rovněž na klávesy. Kolik studentů ve třídě hraje jenom na klávesy?

Pokažené hodiny

Dvoje elektrické hodiny se poničily úderem elektrického blesku. Jedny hodiny jdou o pět minut za hodinu rychleji a ty druhé zase o pět minut za hodinu pomaleji. Za jak dlouho se bude jejich čas lišit o jednu hodinu?

Ječmen

Herna

Sídža - hra z Egypta

Strategická desková hra pro dva. Herní plán se v různých krajích liší počtem polí, ale vždy je to čtvercová síť obvykle 5x5 nebo 7x7 či 9x9 polí. K nejmenší síti patří 12 kamenů bílých, 12 černých, ke střední 24 bílých, 24 černých a k největší 40 bílých a 40 černých. Nejvhodnější jsou dámové hrací kameny, ale dají se nahradit světlými a tmavými kamínky. Každá partie začíná s prázdným herním plánem. Během hry mají oba soupeři stejný úkol – zajmout co nejvíce soupeřových kamenů. První je na tahu bílý, pak černý, dál se střídají. Kdo zajme jeden nebo více soupeřových kamenů, pokračuje hned ve hře, má tedy mimořádný tah navíc. Jestliže přitom zajme aspoň jeden další kámen, má opět právo na tah mimo pořadí.

Tahy jsou povinné, nelze se jich vzdát. Nemůže-li některý hráč v druhé fázi hry provést tah, protože žádný z jeho kamenů nemá vedle sebe volné pole, pokračuje ve hře soupeř a musí mu svým tahem otevřít cestu pro další tah.

Sídža má dvě fáze – v první části kladou hráči střídavě po dvou kamenech na kterákoliv dvě volná pole. Na žádném poli nemohou být v průběhu hry současně dva kameny.

V druhé části partie, která začíná, když jsou všechny kameny umístěny na herním plánu, hráči střídavě přesunují vždy jeden svůj kámen na sousední pole. Dovolené pohyby je jen ve vodorovných a svislých směrech, přemísťování kamenů v úhlopříčných směrech je zakázáno. Když se hráči podaří položit svůj kámen tak, aby se některý ze soupeřových kamenů octl v obklíčení ze dvou protilehlých stran, je obklíčený kámen zajat a odstraněn z desky. Platí jen obklíčení ve vodorovném a svislém směru. Všechny tři kameny, obléhatelé i obklíčený, musí ležet v jedné rovině. Každý kámen však smí vstoupit mezi dva jiné kameny jiné barvy, aniž by tím byl zajat. Jedním kamenem lze současně zajmout dva nebo dokonce tři a ve výjimečných situacích i čtyři soupeřovy kameny.

Hra končí, když jednomu z hráčů zůstane na desce jediný kámen, s nímž už není schopen zajímat soupeřovy kameny. Nebo se hráči dohodnou na ukončení partie, pokud zůstává ve hře příliš málo kamenů na obou stranách.

Ječmen

Hry pro Vlčata

Zbavte se míče

Vedoucí rozdělí hřiště hraniční čarou na dvě stejné části a do každé poloviny se postaví jedno družstvo. Jeden chlapec, který má zavázané oči, stojí mimo hřiště a má píšťalku. Když zapíská, hodí rozhodčí do hřiště míč. Každé družstvo se musí snažit dosáhnout toho, aby míč zůstal co nejdéle na uzemí protivníka. Trestný bod se počítá tomu družstvu, na jehož polovině je míč, když slepý zapíská. Ten může totiž pískat kdykoliv chce.

Vítězí ta strana, která po skončení hry má méně bodů. Hru lze obměnit tak, že stanovíme podmínku, že míče se musí dotknout dva nebo tři hráči, než je dovoleno vhodit jej na uzemí protivníka. Také je možno mezi družstvy vymezit „zemi nikoho“ a stanovit, že míč se musí odrazit v zemi nikoho, než smí dopadnout na území protivníka.

Slepčův statek

Na zemi vyznačíme území, které je dvorem statku. Tento dvůr nesmí během hry žádný hráč opustit. Jeden hráč je farmář, ostatní jsou zvířata. Vedoucí zaváže farmářovi oči a několikrát ho otočí, aby mu ztlížil orientaci. Zatím co počítá do deseti, „zvířata“ se rozběhnou po dvoře. Farmář chodí po hřišti. Až se mu podaří některého hráče chytit. Chycený hráč musí napodobit hlas některého domácího zvířete. Farmář hádá, kdo to je. Uhodne-li, je farmářem chycený hráč, neuhodne-li, musí znovu zkoušet své štěstí, až se mu podaří některého hráče chytnout a uhodnout jeho jméno.

Slepý má pomocníka

Hráč, který bude honit ostatní, má zavázané oči. Ostatní hráči nemají sice zavázané oči, ale nesmějí běhat, smí jen poskakovat. Slepý má pomocníka, který sice vidí, ale nesmí nikoho chytat. Smí jen dávat slepci ústní pokyny, podle nichž se slepý snaží některého hráče chytit. Chycený se stane pomocníkem, dřívější pomocník „slepce“, dřívější slepec se připojí k ostatním hráčům.

Procházka po palubě

Na podlahu položíme dlouhé úzké prkno. Hráči, kteří mají zavázané oči, jsou piráti a mají přežít po palubě. Šlápou-li vedle prkna, jsou ztraceni, protože spadli do vody, která se hemží žraloky. Je také možno položit vedle sebe dvě nebo více prken a uspořádat hru jako závod pirátských posádek v přecházení paluby poslepu.

Béd'a

AGENTURA ZERO - Jim Carter

Přehnané zoufalství

Pokud poručík Donavan něco ve své práci z duše nenáviděl, pak to byla povinnost sdělovat pozůstalým, že jejich blízkého kdosi ráčil zabít. Jako správný velitel však vždy polykal toto hořké sousto sám a nenechával ho podřízeným.

„Už přijel, poručíku,“ ohlásil mu příchod ředitele Hendersona detektiv Conelly.

Donavan vyšel z haly před dům. Houštinou policejních aut se ke svému domu prodíral vysoký, asi čtyřicetiletý muž. „Je to pravda?“ zeptal se s úzkostí v hlase poručíka.

„Jsem poručík Donavan z třináctého revíru. Vy jste ředitel Henderson?“ Přichozi přítakal. „Co má být pravda?“ zeptal se poručík Donavan. „Že je moje manželka mrtva? Mluvil jsem telefonicky se svou švagrovou.“

„Je to pravda, pane.“ Vaše paní byla před několika hodinami v prvním patře nalezena mrtva.“

„Proboha, kdo ji mohl zastřelit?“ zvolal zdrceně ředitel Henderson. Donavana poněkud překvapila Hendersonova snaha vypadat co nejzoufalejší. Všeobecně se vědělo, že tohle manželství nebylo příliš šťastné.

„Soucítím s vámi,“ řekl Donavan, „ale mohli byste mi odpovědět na pár otázek? Je pravda, že jste se se svou paní v poslední době jaksi často nepohodli?“

Ředitel Henderson odložil zavazadlo, vyjmul ze zlatého pouzdra cigaretu a posadil se na divan. Když mu Donavan zapálil, obřadně vylovil z kapsy kapesník a otřel si slzy.

„Ano, je to možno tak říct,“ odpověděl unaveně. „Asi přede dvěma měsíci se náš vztah náhle velmi zhoršil. Krize, znáte to?“

Poručík Donavan neodpověděl. Jednak byl starý mládenec, a i kdyby ženu měl, necítil by potřebu jakkoli se s Hendersonem sblížovat.

„Řešil jsem to tak, že jsem byl co nejvíce z domu,“ pokračoval Henderson po chvíli. „Posledních čtrnáct dnů jsem byl prakticky stále na cestách za obchodem. Před hodinou, bože můj, před hodinou jsem dorazil na nádraží. Volal jsem své ženě, abych zjistil, v jaké je náladě...“ „A nedovola jste se, předpokládám,“ podotkl Donavan.

„Ale ano,“ řekl Henderson. „Telefon vzala švagrová.“ Donavan si uvědomil, že švagrová objevila vraždu a zavolala na policii.

„Dokonce si pamatuji slovo od slova, co mi řekla: Jsi to ty, Johne? Elly byla dnes ráno zavražděna. Zavražděna! Policie tě celé dopoledne shání. Přijed, jak nejrychleji můžeš. Čeká tu na tebe poručík Donavan.“

„Telefonoval jste znovu?“ otázal se Donavan.

„Ne,“ zavrtěl Henderson hlavou. „Snažil jsem se co nejrychleji dostat domů. Jak se ta strašná věc udála? Kdo to mohl udělat? Kdo zastřelil mou Elly?“

„Okamžik,“ přerušil jej poručík nedbaje nového přívalu Hendersonových slz. „Jste si jist, že hovor s vaší švagrovou se odehrál přesně tak, jak jste mi popsal?“

„Slovo od slova, poručíku. Byl jsem v šoku. *Dosud* jsem v šoku. Pamatuji si každé skrábnutí na stěně té telefonní budky. Kdo zavraždil mou ženu? Kdo to jen mohl udělat?“

„To byste mi patrně nejlépe mohl říct vy sám,“ řekl poručík pevně.

„A jistě mi sdělíte i důvod, proč jste střelil. V hádce, patrně. Udělal jste chybu, Hendersone, když jste se snažil na mne udělat dojen svým zoufalstvím. Nedával jste si ale pozor na to, co při tom říkáte.“ Co usvědčilo ředitele Hendersona ze lži?

MIČKINIKWA

Obsah čísla 162/15. ročník, které vyšlo 11. 6. 2004:

Ø Úvodem – str. 2	Rendy
Ø Slovo Degandawidy – str. 3	Stopař
Ø Javorová nažka Shawnee duben - str. 4	Rakša
Ø Slavná třináctka po 56. sněmu – str. 5	MIČKINIKWA
Ø 16. výročí založení Šavanů 1988 – 2004 – str. 6	MIČKINIKWA
Ø Medvědí tlapa – str. 7	Grizzly
Ø Káňata – str. 8	Mauglí
Ø Hodnocení deníků – str. 9	Stopař
Ø Co se děje v oddíle – str. 10	Stopař
Ø Chajda na Smrčině – str. 11	Bobo + Míša
Ø Sokolka – akce pro vlčata – str. 12	Mičim
Ø Mýty – str. 12	Cestovatel
Ø Závod světlušek a vlčat – str. 13	Mičim
Ø Cyklovýprava 14.5. 2004 – str. 14	Michal
Ø Výprava do Olšanských hor a 56. sněm – str. 15	Michal
Ø Sovy – str. 17	Krvák
Ø Vlci – str. 17	Plamen
Ø Závod světlušek a vlčat – výsledky – str. 18	
Ø Tábor a lukostřelba – str. 19	MIČKINIKWA
Ø Počátky moderní české státnosti – str. 20	Rendy
Ø Víte, že – str. 22	Mauglí
Ø Hlavalamy pro rozvoj kritického myšlení – str. 23	Ječmen
Ø Herna – str. 24	Ječmen
Ø Hry pro vlčata – str. 25	Béd'a
Ø Detektivka – str. 26	MIČKINIKWA
Ø Stránka zábavy – str. 27	Křeček

Příští redakční rada se koná:	V neděli 13. června
Uzávěrka příspěvků příštího čísla je:	Před odjezdem na tábor
Příští číslo vyjde:	Na táboře

Březová kůra – časopis skautského oddílu TROJKA SHAWNEE Zábřeh
číslo 162, náklad 35 výtisků – vyšlo červen 2004

redakce: Petr Fornůsek, Sudkov, MOBIL 608 159 945, NEMOBIL 583 437 317
Vladimír Pacholík, Zábřeh, MOBIL 605 301 871, NEMOBIL zrušen
trojka.shawnee@email.cz, fornusekp@email.cz, vladimir.pacholik@seznam.cz
grafický návrh a úprava: Veronika Benková, Zábřeh

Vydáno pro vnitřní potřeby, neprošlo jazykovou úpravou!